

Kontakty z Mediami
i Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 34/22
Luksemburg, 23 lutego 2022 r.

Wyroki w sprawach T-834/17 i T-540/18
United Parcel Service/Komisja oraz ASL Aviation Holdings i ASL Airlines
(Ireland)/Komisja

Sąd oddalił wniesione przez UPS i ASL Aviation Holdings skargi odszkodowawcze

Te dwie spółki zażądały naprawienia szkód, jakie miały one ponieść z powodu niezgodności z prawem decyzji Komisji uznającej zgłoszoną koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym

Decyzją z dnia 30 stycznia („sporna decyzja”)¹ Komisja Europejska uznała za niezgodną z rynkiem wewnętrznym zgłoszoną koncentrację pomiędzy United Parcel Service, Inc. („UPS”) i TNT Express NV („TNT”), dwoma przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność na rynkach międzynarodowych usług ekspresowej dystrybucji niewielkich przesyłek.

Podając do publicznej wiadomości, że rezygnuje z przeprowadzenia tej koncentracji, UPS wniosła do Sądu o stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Wyrokiem z dnia 7 marca 2017 r.² Sąd uwzględnił tę skargę, zaś wyrokiem z dnia 16 stycznia 2019 r.³ Trybunał oddalił odwołanie, w którym Komisja zakwestionowała ten wyrok.

W międzyczasie Komisja uznała za zgodną z rynkiem wewnętrznym zgłoszoną koncentrację pomiędzy TNT i FedEx Corp., będącą konkurentem UPS⁴.

Pod koniec 2017 r. UPS skierowała skargę odszkodowawczą, wnosząc o zasądzenie od Komisji naprawienia szkód, jakie miała ona ponieść z powodu niezgodności z prawem spornej decyzji⁵. W 2018 r. wniesiona została też m.in. skarga odszkodowawcza spółek ASL Aviation Holdings DAC i ASL Airlines (Ireland) Ltd („spółki ASL”), które przed wydaniem spornej decyzji zawarły z TNT umowy handlowe, które miały zostać wykonane po zatwierdzeniu koncentracji pomiędzy UPS i TNT⁶.

Sąd Unii Europejskiej (siódma izba w składzie powiększonym) oddalił te dwie skargi odszkodowawcze.

Ocena Sądu

Oddalenie skargi odszkodowawczej wniesionej przez UPS (sprawa T-834/17)

W swej skardze UPS podniosła, że wydając sporną decyzję Komisja dopuściła się wystarczająco istotnych naruszeń prawa Unii, mogących skutkować powstaniem odpowiedzialności pozaumownej Unii. Zdaniem UPS Komisja, po pierwsze, naruszyła uprawnienia przysługujące jej w ramach procedury administracyjnej, po drugie, uchybiła obowiązkowi uzasadnienia i, po trzecie, dopuściła się błędów w merytorycznej ocenie zgłoszonej koncentracji.

¹ Decyzja Komisji C(2013) 431 z dnia 30 stycznia 2013 r. uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem porozumienia EOG (sprawa COMP/M.6570 – UPS/TNT Express); zobacz też komunikat prasowy Komisji IP/13/68.

² Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2017 r. *United Parcel Service/Komisja*, T-194/13 (zob. komunikat prasowy nr 23/17).

³ Wyrok z dnia 16 stycznia 2019 r., *Komisja/United Parcel Service*, C-265/17 P (zob. komunikat prasowy nr 3/19).

⁴ Decyzja z dnia 8 stycznia 2016 r. uznająca koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym i z porozumieniem EOG (sprawa M.7630 – FedEx/TNT Express), której streszczenie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2016, C 450, s. 12).

⁵ Sprawa T-834/17, *United Parcel Service/Komisja*.

⁶ Sprawa T-540/18, *ASL Aviation Holdings i ASL Airlines (Ireland)/Komisja*.

Tytułem wstępu Sąd przypomniał, iż powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii wiąże się z założeniem, że spełnione zostały trzy kumulatywne przesłanki, a mianowicie, iż doszło do naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie praw jednostkom i naruszenie to jest wystarczająco istotne, szkoda ta ma rzeczywisty charakter oraz istnieje bezpośredni związek przyczynowy między naruszeniem a poniesioną szkodą.

W odniesieniu do, w pierwszej kolejności, podnoszonego nieuwzględnienia uprawnień przysługujących UPS w ramach procedury administracyjnej, spółka ta z jednej strony zarzuciła Komisji, że ta nie podała do jej wiadomości ani ostatecznej wersji modelu ekonometrycznego użytego przez tę instytucję w celu przeanalizowania wpływu zgłoszonej koncentracji na ceny, ani też kryteriów służących ocenie wzrostu efektywności, który miała spowodować sobą ta koncentracja. Z drugiej strony UPS podniosła, że Komisja dopuściła się naruszenia przysługującego jej prawa dostępu do informacji przedstawionych przez FedEx w trakcie procedury administracyjnej.

Jeśli chodzi o brak podania do wiadomości ostatecznej wersji użytego przez Komisję modelu ekonometrycznego, Sąd podniósł, że zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami Komisja była rzeczywiście zobowiązana do podania do wiadomości UPS ostatecznej wersji tego modelu. Ponieważ Komisja dysponowała w tym względzie dość ograniczonym, a wręcz – żadnym – zakresem swobody, nie podając do wiadomości UPS tego modelu dopuściła się ona wystarczająco istotnego naruszenia przysługującego tej spółce prawa do obrony. Uwzględniając orzecznictwo dotyczące poszanowania prawa do obrony oraz wyrok Trybunału z dnia 16 stycznia 2019 r. to naruszenie przysługującego UPS prawa nie mogło zostać uzasadnione na gruncie podnoszonego przez Komisję braku jasności przepisów prawa Unii.

Sąd oddalił również podniesiony przez Komisję na jej obronę argument oparty na tym, że opracowanie tego modelu ekonometrycznego było poprzedzone wielokrotną wymianą informacji z UPS. Nie podając do wiadomości ostatecznej wersji tego modelu ekonometrycznego Komisja nie tylko przekroczyła ograniczenie proceduralne mające zagwarantować zgodność z prawem i rzetelność unijnego postępowania w sprawie kontroli koncentracji, lecz również postawiła UPS w sytuacji, w której spółka ta nie była w stanie zrozumieć części uzasadnienia spornej decyzji.

Jeśli chodzi natomiast o brak podania do wiadomości UPS kryteriów służących ocenie wzrostu efektywności, który miała spowodować zgłoszona koncentracja, Sąd podniósł, że żaden mający zastosowanie w dziedzinie kontroli koncentracji przepis prawa Unii nie nakłada na Komisję obowiązku uprzedniego zdefiniowania w sposób abstrakcyjny szczególnych kryteriów, na podstawie których zamierzałaby ona uznać, iż dany wzrost efektywności mógłby zostać uznany za weryfikowalny. W tych okolicznościach podnoszona przez UPS argumentacja mająca na celu wykazanie, że Komisja była zobowiązana do podania do jej wiadomości szczególnych kryteriów oraz mocy dowodowej, którą zamierzała ona przyjąć w celu ustalenia, czy podnoszony wzrost efektywności był weryfikowalny, jest pozbawiona podstawy prawnej.

Sąd oddalił ponadto argumentację, zgodnie z którą Komisja dopuściła się naruszenia przysługującego UPS prawa dostępu do niektórych dokumentów dostarczonych tej instytucji przez FedEx w trakcie procedury administracyjnej. Skoro bowiem UPS nie skorzystała z przysługującego jej prawa dostępu w odpowiednim czasie i określony w mających zastosowanie przepisach sposób (brak skierowania sprawy do urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające), nie spełniła warunków koniecznych do naprawienia szkody, jaka miała wyniknąć z naruszenia tego prawa.

Jeśli chodzi, w drugiej kolejności, o naruszenie obowiązku uzasadnienia, jakiego miała się dopuścić Komisja, Sąd przypomniał, że niedostateczny charakter uzasadnienia aktu prawa Unii nie może co do zasady jako taki przesądzić o powstaniu odpowiedzialności pozaumownej Unii.

W odniesieniu do, w trzeciej kolejności, podniesionego przez UPS argumentu dotyczącego merytorycznej oceny zgłoszonej koncentracji, Sąd, przyznając, że Komisja dopuściła się kilku błędów, stwierdził, że nie stanowią one takiego naruszenia prawa Unii, które byłoby wystarczająco istotne, aby móc spowodować powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii. W tym względzie Sąd wyjaśnił, że nawet jeśli Komisja, wbrew swym własnym regułom („Najlepsze praktyki

w zakresie przedstawiania dowodów ekonomicznych”), skorzystała z modelu ekonometrycznego, który różnił się znacznie od praktyki stosowanej zazwyczaj na gruncie ekonomicznym, to niemniej jednak przy określaniu tego modelu instytucji tej przysługuje znaczny zakres uznania. Ponadto przeprowadzając analizę skutków zgłoszonej koncentracji Komisja nie oparła się wyłącznie na tym modelu ekonometrycznym, lecz również przeprowadziła ogólną analizę cech charakterystycznych rozpatrywanego rynku, zwracając szczególną uwagę na konsekwencje, jakie miałyby na nim zamierzona koncentracja.

Wreszcie, Sąd doszedł do wniosku, że UPS nie zdołała wykazać oczywistych i poważnych błędów, jakie miały zostać popełnione w ocenie weryfikowalnego charakteru wzrostu efektywności czy też sytuacji konkurencyjnej, w której znalazłaby się FedEx w ramach zamierzonej koncentracji; nie zdołała ona też przedstawić jakichkolwiek poszlak świadczących o potraktowaniu adresatów decyzji w przedmiocie koncentracji między FedEx i TNT w sposób odmienny niż potraktowani zostali adresaci spornej decyzji.

Wykazawszy, że wystarczająco istotne naruszenie praw przysługujących UPS w ramach procedury administracyjnej ograniczało się do niepodania do wiadomości tej spółki ostatniej wersji modelu ekonometrycznego wykorzystanego przez Komisję przy analizie wpływu, jaki miałyby zgłoszona koncentracja na ceny, Sąd następnie przeanalizował to, czy istniał bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy tą bezprawnością a podnoszonymi przez UPS szkodami; przeanalizowane zostały, po pierwsze, koszty związane z jej udziałem w postępowaniu w sprawie kontroli zgłoszonej koncentracji pomiędzy FedEx i TNT, po drugie, uiszczenie na rzecz TNT przewidzianej w umowie kwoty za jej zerwanie w efekcie wypowiedzenia zawartej z TNT umowy w przedmiocie połączenia i, po trzecie, zyski, jakie zostały utracone wskutek niemożności wykonania tej umowy w przedmiocie połączenia.

Przede wszystkim, w odniesieniu do kosztów związanych z uczestnictwem UPS w postępowaniu w sprawie kontroli zgłoszonej koncentracji pomiędzy FedEx i TNT, Sąd stwierdził, że spółka ta wzięła w nim udział z własnej i nieprzymuszonej woli. Naruszenie praw przysługujących UPS w ramach postępowania w sprawie kontroli zgłoszonej koncentracji pomiędzy nią i TNT nie może zaś zostać uznane za czynnik przesądzający o kosztach związanych z jej uczestnictwem w postępowaniu w sprawie kontroli zgłoszonej koncentracji pomiędzy FedEx i TNT. Podobnie, biorąc pod uwagę fakt, że uiszczenie na rzecz TNT przewidzianej w umowie kwoty wynikało ze zobowiązania przewidzianego w umowie w przedmiocie połączenia między UPS i TNT, niezgodność z prawem spornej decyzji nie może być przyczyną, która była decydująca dla uiszczenia tej kwoty na rzecz TNT.

Wreszcie, jeśli chodzi o zyski, jakie miała utracić UPS, Sąd podniósł, że nie można zakładać, iż, gdyby nie doszło do naruszenia praw proceduralnych przysługujących UPS w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji pomiędzy tą spółką a TNT, koncentracja ta zostałaby uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym. UPS nie wykazała zresztą tego, że gdyby nie doszło do tego naruszenia, Komisja uznałaby tę koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym ani też nie przedstawiła dowodów umożliwiających Sądowi wyciągnięcie takiego wniosku. Ponadto zrezygnowanie przez UPS z zaplanowanej koncentracji po podaniu do wiadomości spornej decyzji zaowocowało zerwaniem jakiegokolwiek związku przyczynowego między stwierdzonym naruszeniem a podnoszoną szkodą.

W świetle powyższego Sąd doszedł do wniosku, iż UPS nie zdołała wykazać tego, że naruszenie praw proceduralnych przysługujących UPS w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji pomiędzy tą spółką a TNT stanowiło przyczynę, która była decydująca dla powstania podnoszonych szkód. Oddalił więc w całości wniesioną przez tę spółkę skargę odszkodowawczą.

Oddalenie skargi odszkodowawczej wniesionej przez spółki ASL (sprawa T-540/18)

Wniesiona przez spółki ASL skarga odszkodowawcza dotyczyła zasądzenia odszkodowania za zyski utracone w wyniku niemożności wykonania zawartych z TNT umów handlowych, jaka zaistniała w wyniku wydania spornej decyzji. Skarga ta została oparta przez spółki ASL na naruszeniu przez Komisję praw podstawowych przysługujących im i spółce UPS oraz na

poważnych i oczywistych błędach, jakich miała dopuścić się ta instytucja w ocenie zgłoszonej koncentracji pomiędzy UPS a TNT.

W pierwszej kolejności Sąd stwierdził, że spółki ASL nie mogą powoływać, jako podstawy ich własnego roszczenia odszkodowawczego, naruszenia prawa do obrony przysługującego UPS w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji pomiędzy tą spółką a TNT. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu konieczne jest, aby ochrona wynikająca z przepisu powołanego na poparcie skargi odszkodowawczej była skuteczna wobec osoby, która się na nią powołuje, i, co za tym idzie, aby ta osoba znajdowała się wśród podmiotów, którym dany przepis przyznaje prawa.

W drugiej kolejności, Sąd oddalił jako bezzasadną argumentację opartą przez spółki ASL na okoliczności polegającej na tym, że Komisja w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji między UPS a TNT dopuściła się naruszenia ich praw podstawowych, a w szczególności prawa do dobrej administracji, o którym mowa w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W tym względzie Sąd wyjaśnił, że skoro spółki ASL z własnej i nieprzymuszonej woli nie wzięły udziału w tym postępowaniu, bezzasadne jest powoływanie się przez nie na naruszenie ich praw podstawowych, jakiego miała się dopuścić Komisja w kontekście tego postępowania.

W trzeciej kolejności, Sąd odrzucił jako niedopuszczalny zarzut oparty na istnieniu poważnych i oczywistych błędów w dokonanej przez Komisję ocenie koncentracji pomiędzy UPS i TNT, a to ze względu na to, że spółki ASL ograniczyły się do odesłania w tym względzie do skargi wniesionej przez UPS w sprawie T-834/17.

Uwzględniając powyższe Sąd stwierdził, że spółki ASL nie wykazały, że Komisja w spornej decyzji dopuściła się wystarczająco poważnych naruszeń prawa Unii i oddalił ich skargę jako bezzasadną.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

Pełny tekst wyroków w sprawach [T-834/17](#) i [T-540/18](#) jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ich ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.